

การเก็บรักษาผลผลิตที่ได้จากโรงงานแป้งมันสำปะหลัง

การหมัก

ก่อนที่จะนำไปลือกมันสำปะหลังมาใช้เป็นอาหารสัตว์ต้องทำการหมักเสียก่อน เพื่อให้สารพิษถูกกำจัดออกไปและยังเป็นการลดอุณหภูมิของเมล็ดลือกมันให้เก็บไว้ได้นาน โดยวิธีการหมักก็เหมือนกับการทำงานที่หูกหมูกทัวไป ซึ่งสามารถหมักเก็บในถังพลาสติกขนาด 200 ลิตร หรือบ่อปูนซีเมนต์แล้วปิดด้วยพลาสติก หรือนำมากองแล้วปิดผนึกด้วยพลาสติกเพื่อไม่ให้อากาศเข้าไป ซึ่งเมล็ดลือกมันสดจะเกิดการหมักได้ภายใน 1-2 สัปดาห์หลังหมัก และสามารถเก็บใช้งานได้ในปี

การตากแห้ง

การตากแห้งสามารถทำได้ในช่วงที่มีแสงแดดจัดในช่วงเดือนพฤศจิกายน-พฤษภาคม ซึ่งตากมันแห้งสามารถเก็บสำรองไว้ได้นาน สำหรับการเลือกชอกากมันแห้งควรเลือกกากมันที่สีขาวนวล หากสีมืดดำแสดงว่าโดนฝนในช่วงตาก ซึ่งจะทำให้คุณภาพลดลง

ภาพที่ 3: การหมักในถังพลาสติก ภาพที่ 4: การหมักในบ่อปูน

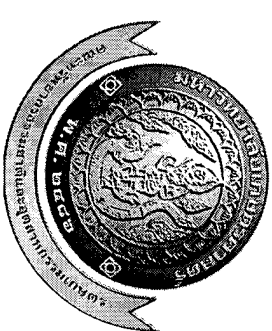
ตารางที่ 2 ตัวอย่างสูตรอาหารโคนม

รายการวัตถุดิบ	1	2	3	4	5	6
มันเส้น	3.0	3.0	1.2	1.1	2.5	2.5
ข้าว-รำอ่อน	17.8	17.7	1.7	0.9	10.1	6.9
ข้าวโพดป่น	5.3	10.1	-	-	-	-
กระด้างป่น	-	-	-	-	4.0	2.5
กากปาล์มเนื้อใน	19.3	14.1	1.5	3.4	3.3	2.4
เกลือ	0.4	0.4	0.4	0.3	0.3	0.3
ยูเรีย	1.3	1.5	0.8	0.7	0.4	0.4
กากน้ำตาล	7.4	7.4	3.4	3.0	2.0	1.8
แร่ธาตุรวม	0.2	0.2	0.1	0.1	0.2	0.2
ไคโมลเซียม	-	-	-	-	0.3	0.3
กากมันหมักสด	-	-	74.9	80.4	-	-
กากมันแห้ง	33.4	29.7	-	-	-	-
เมล็ดลือกมันหมัก	-	-	-	-	69.8	71.2
ฟางข้าว	-	-	11.7	7.7	5.0	4.9
รวม	100	100	100	100	100	100
โปรตีน (%)	16	18	14	12.5	12.0	14
TDN (%)	70	72	65	65	65	65

อาหารชั้น สูตร 1-2 จำนวนโดย วิโรจน์ และปัทมา (2552)

อาหาร TMR สูตร 3-4 จำนวนโดย วิโรจน์ และปัทมา (2552)

อาหาร TMR สูตร 5-6 จำนวนโดย วิชร์วิทย์ (2554)

เอกสารเผยแพร่

การประกอบสูตรอาหารเลี้ยงโคนม

ด้วยผลผลิตได้จากโรงงานแป้งมันสำปะหลัง

เรียบเรียงโดย

อ. วิชร์วิทย์ มีหนองใหญ่

สาขาทรัพยากรเกษตรชีวภาพ

คณะทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมเกษตร

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

การเลี้ยงโคนมเป็นที่ทราบกันดีว่าต้นทุนการผลิตประมาณ 70% มาจากค่าอาหาร และในปัจจุบันเกษตรกรได้ประสบปัญหาการขาดดุลค่าบริการที่สูงขึ้น โดยเฉพาะวัตถุดิบหลักที่ใช้ในสูตรอาหารชั้นคือมันเส้น ดังนั้นการหาวัตถุดิบอาหารพลังงานทดแทนมันเส้นในสูตรอาหารชั้น จะช่วยให้ต้นทุนการผลิตลดลงได้ คงเช่นผลพลอยได้จากโรงงานอุตสาหกรรมแป้งมัน ซึ่งในขบวนการผลิตจะมีเศษเหลือออกมาคือ เปลือกมันลำ (Cassava peel) และกากมัน (Cassava pulp) ซึ่งมีความเป็นเอื้อใยและมีสัดส่วนของแป้งเหลืออยู่ อีกทั้งมีราคาถูก โดยกระบวนการผลิตแป้งมันจะมีผลพลอยได้คือกากตลอดทั้งปีและมีปริมาณมาก ในช่วงหน้าแล้งสามารถเก็บรักษาไว้โดยการตากแห้ง และในช่วงหน้าฝนสามารถเก็บรักษาไว้โรยชนะหลงเหลืออยู่นั้น สามารถที่จะนำมาประกอบสูตรอาหารเลี้ยงโคนมได้

เปลือกมันลำ (Cassava peel)

เป็นผลพลอยได้จากโรงงานแป้งมันซึ่งได้จากขั้นตอนการนำหัวมันมาเข้าสู่เครื่องล้างที่หน้าท่อเปลือกนั้น โดยส่วนนี้จะมีมันน้อยติดมาบ้าง และมีดินปนอยู่เล็กน้อย ซึ่งราคาขายหน้าโรงงาน 0.20-0.22 บาท/กิโลกรัมสด

กากมัน (Cassava peel)

เป็นส่วนหนึ่งของเอื้อใยและแป้งที่ไม่สามารถสกัดให้ออกไปจากหัวมันได้หมด ซึ่งราคาขายหน้าโรงงาน 0.18-0.20 บาท/กิโลกรัมสด

คุณค่าทางโภชนาการของเปลือกมันลำและกากมัน

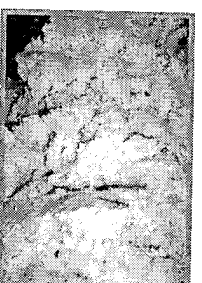
ตารางที่ 1. คุณค่าทางโภชนาการของผลพลอยได้จากมันลำปะหลัง

เปอร์เซ็นต์	เปลือกมันลำ ¹	กากมันลำ ²	มันสำปะหลังสด ²
วัตถุแห้ง	28.4	17.5	35.5
โปรตีน	2.2	1.9	1.2
ไขมัน	0.5	0.8	0.1
แป้ง	64	66.0	34.4
เอื้อใย	-	15.0	1.1
ADF	21.0	17.8	1.6
NDF	32.0	25	2.4
เถ้า	6.3	1.8	1.1

หมายเหตุ ¹ อภิลักษณ์ (2552), ² วิโรจน์ และปัทมา (2552)

ภาพที่ 1: เปลือกมันลำหมัก

ภาพที่ 2: กากมันลำหมัก

สารพิษในมันสำปะหลัง

ส่วนประกอบของมันสำปะหลังที่ยังคงอยู่จะมีสารพิษที่ชื่อไซยาไนด์หรือไซยาไนด์ (HCN) ซึ่งการลดปริมาณสารพิษ HCN สามารถทำได้โดยนำไปผ่านความร้อนโดยการตากแดดหรือหมัก ซึ่งจะทำให้ปริมาณกรดไซโตริกไซยาไนด์ในเปลือกมันสำปะหลังลดลง

รูปแบบการใช้เปลือกมันและกากมันในสูตรอาหารโคนม

เปลือกมันสำปะหลังแนะนำให้ใช้ในรูปแบบหมักประกอบด้วยสูตรอาหาร TMR เนื่องจากมีความเป็นเอื้อใยสามารถกระตุ้นการเคี้ยวเอื้องได้ และหากใช้ในรูปแบบแห้งจะทำให้เกิดความฟุ้งมาก และส่วนที่เป็นเศษหัวมันจะตกแห้งได้ยาก ถ้าหากกากมันสำปะหลังแนะนำให้ใช้ในรูปแห้ง เนื่องจากการใช้ในรูปสดจะทำให้ผสมเข้ากันยากและขนาดของเส้นใยไม่สามารถกระตุ้นการเคี้ยวเอื้องได้

ปริมาณการใช้เปลือกมันและกากมันในสูตรอาหารโคนม

เปลือกมันสำปะหลังหมักแนะนำให้ใช้สูตรอาหาร TMR ได้ไม่เกิน 60% DM เนื่องจากความชื้นจะเป็นตัวจำกัดปริมาณการใช้ และกากมันแห้งใช้ในสูตรอาหาร TMR ได้ไม่เกิน 50% DM และ สูตรอาหารชั้น ได้ไม่เกิน 60% DM (วิโรจน์และปัทมา, 2552)